

SZÓKIMONDÓ

„Mit mond Belgrád?” 2.

SZALAY KÁROLY

Előzőleg ismertettem azt, hogyan látták a délvidéki magyarok, horvátok, szlovének diplomáciánk visel-

kedését az elmúlt másfél évtizedben.

Konrád és az SZDSZ vérbeli Aczél György-kreatúra **Eörsivel** és **Magyarral** meg a többivel: látszatellenzék és látszatüldözött, mind-mind Aczél zabigyerke: Máig nem vették észre: az erőszakosan összetákolt Jugoszlávia szétesett régen, mivel azonban Moszkva elfelejtett szólni: ácsi, gyerekek! még ma is tovább szajkózzák a „Mit mond Belgrád?” téveszmerendszert.

A gyávaság politikai ostobaságot is szül. „Magyarország megtehetette volna, hogy elsőként ismeri el az 1991. június 25-én, illetve 26-án a függetlenségét kinyilatkoztató Szlovéniát és Horvátországot.” De nem tette. Lapított az az ország, amely 1956-ban fegyverrel voksolt a nemzetek függetlensége mellett. „Mert számukra csak az volt a fontos, hogy mit mond Belgrád.”

Gyávaság, ügyetlenkedés, szembefordulás a horvát és szlovén szabadságharcra, a szerb elnyomás és terror védelmében. Azzal mentegeti a magyar szocialista-liberális „baloldal” a saját sunyiságát, hogy mindezt az ott élő magyar őslakosok védelmében cselekszi. Csakhogy ez az úgynevezett „baloldali” képmutatás 1945 óta folyamatosan, mindmáig tart. Hiszen történetíróik a magyarok kárára és lejáratására hamisítják meg a 2. világháború tényeit. Hit-szegéssel vádolják *Horthyékat*, holott *Teleki Pál* leszögezte 1941. április 30-án, csak akkor avatkozunk be a jugoszláv-német konfliktusba: 1. ha Jugoszlávia szétesik, 2. ha a Bácskában élő magyarokat veszélyeztetik a hadműveletek. Nos. Április 2-án a német hadsereg megtámadta Jugoszláviát, s április tizedikén már megalakult a független Horvátország. Tehát megszűnt az a Jugoszlávia, amellyel Horthy barátsági szerződést kötött. Honvédségünk csak ezután, április 11-én lépte át a trianoni határokat, foglalta vissza Bácskát, a ba-

ranyai háromszöget, Muraközt és a Muravidéket. És valóban a magyar őslakosok védelmében. A mai magyar poszt-kommunisták most azzal mentegetőznek, hogy a bácskai magyarok érdekében nem támogatják a volt jugoszláv tagállamok függetlenségi mozgalmait, miért róják föl akkor Horthyéknak, hogy 1941-ben a kiszolgáltatott magyarok védelmében vonultak be.

Az Aracs cikke részletesen foglalkozik a jugoszláviai „polgárháborúval”, amely valójában függetlenségi harcok sorozata volt, hiszen évezredes kultúrájú népek

szabadultak meg szerb elnyomóktól. A cikk tényekkel, adatokkal operálva 1941-ig vezeti vissza az 1990-es évek függetlenségi mozgalmainak vizsgálatát. Téveszméket osztatva el. Jugoszlávia 1941-es összeomlása után például valóban kibontakozik a partizán mozgalom, de csak a filmekben hősködik a németek

ellen, valójában a fegyvertelen polgári lakosságot mészárolja. A hírhedtté vált újvidéki megtorlást is a szerb partizánok kegyetlenkedései provokálták ki. A kommunista hitványságra jellemző adat: a hetvenes években, mint a *Magvető* lektora ki akartam adni *Talpassy Tibor*, *Bajcsy-Zsilinszky* személyi titkáranak a visszaemlékezéseit. Megírta, hogy az Újvidékért felelős *Grassy* és *Feketehalmy-Czeydner* ellen a Horthy-hadsereg bírósága halálos ítéletet hozott, de a németek kicsempészték őket az ítéletvégrehajtás elől. Az 1944-ben visszatérő jugók viszont ki is végezték azokat a szerbeket, akik dokumentumokkal szolgáltak a magyar tábornokok bűnösségének igazolására. Azzal a jelszóval, hogy együttműködtek a megszálló hatóságokkal! Örület. A kádári vezetés – azzal, hogy „mit szól Belgrád?” – nem engedte megjelentetni a dokumentumkötetet. Az Aracs újságírója adatai szerint a „szerb partizánok 40-45 ezer fegyvertelen és vértlen magyart gyilkoltak le a háború végén, [...] ahelyett, hogy a német és a magyar katonákkal mérték volna össze erejüküket”. ■

(folyt. köv.)

„Új Bábelt élünk, a fogalmak pokoli zűrzavarát. Gyalázatos hazugok megrontották a szavak becsületét.”

Karinthy Frigyes